

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Drago Nemeč

Druga strona postępowania: Republika Slovenija

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna posiadająca zezwolenie na wykonywanie niezależnej działalności rzemieślniczej powinna być uznana za „przedsiębiorstwo” w rozumieniu tego przepisu, a zawarta przez nią transakcja za „transakcję handlową” zgodnie z tymże przepisem, jeżeli transakcja ta, jakkolwiek niezwiązana z działalnością objętą tym zezwoleniem, wpisuje się jednak w ramy prowadzonej zorganizowanej i ciągłej, niezależnej działalności gospodarczej lub zawodowej, co powinien ustalić sąd odsyłający w świetle ogółu okoliczności danego przypadku.
- 2) Dyrektywę 2000/35 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona przepisom krajowym takim jak art. 376 Obligacijski zakonik (kodeksu zobowiązań), który przewiduje, że należne, lecz niezapłacone odsetki za zwłokę przestają być naliczane, gdy ich kwota osiągnie kwotę długu głównego.

(¹) Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Roma – Włochy) – Mercedes Benz Italia SpA/Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3

(Sprawa C-378/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci lit. d) — Zakres stosowania — Stosowanie proporcjonalnej części odliczenia do podatku od wartości dodanej ciężącego na nabyciu ogółu dóbr i usług używanych przez podatnika — Transakcje okazjonalne — Stosowanie wielkości obrotu jako wskazówki)

(2017/C 046/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mercedes Benz Italia SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3

Sentencja

Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci lit. d) i art. 19 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one krajowemu uregulowaniu i praktyce krajowej takim jak omawiane w postępowaniu głównym, które nakazują podatnikowi:

— stosowanie do ogółu towarów i usług, jakie nabył, proporcjonalnej części odliczenia opartej na wielkości obrotu, nie przewidując metody obliczenia, która byłaby oparta na charakterze i rzeczywistym przeznaczeniu każdego z poszczególnych nabytych towarów i usług i która odzwierciedlałaby w sposób obiektywny część rzeczywistego przypisania kosztów poniesionych na każdą z opodatkowanych i nieopodatkowanych działalności; oraz

— odniesienie się do struktury wielkości obrotu w celu ustalenia transakcji, które można zaklasyfikować jako „okazjonalne”, o ile przeprowadzana w tym celu ocena uwzględnia również stosunek tych transakcji do opodatkowanej działalności tego podatnika i, w odpowiednim przypadku, wykorzystanie do tych transakcji towarów i usług, od których naliczany jest podatek od wartości dodanej.

(¹) Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative – Luksemburg) – Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)/Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

(Sprawy połączone od C-401/15 do C-403/15) (¹)

(O desłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Prawa pracownicze — Równość traktowania — Przywileje socjalne — Pomoc finansowa na kontynuację nauki w szkole wyższej — Warunek filiacji — Pojęcie „dziecka” — Dziecko współmałżonka lub zarejestrowanego partnera — Uczestnictwo w utrzymywaniu tego dziecka)

(2017/C 046/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)

Strona pozwana: Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy dokonywać w ten sposób, że przez dziecko pracownika przygranicznego, które może pośrednio korzystać z określonych w tym ostatnim przepisie przywilejów socjalnych, takich jak finansowanie nauki w szkole wyższej przyznane przez państwo członkowskie dzieciom pracowników wykonujących aktywność zawodową lub pracowników, którzy wykonywali taką aktywność w tym państwie, rozumie się nie tylko dziecko posiadające więź filiacyjną z tym pracownikiem, lecz również dziecko współmałżonka lub zarejestrowanego partnera tego pracownika, w sytuacji gdy ten ostatni ma udział w utrzymywaniu tego dziecka. Ten ostatni wymóg wynika z sytuacji faktycznej, której ocena jest zadaniem organów administracji oraz, w stosownych przypadkach, sądów krajowych, przy czym nie jest konieczne ustalanie powodów tego udziału ani obliczanie jego dokładnego rozmiaru.

(¹) Dz.U. C 302 z 14.9.2015.